

ЪРСКИН КОЛДУЕЛ МЪЖ И ЖЕНА

Превод от английски: Кръстан Дянков, 1980

chitanka.info

Изкачваха се бавно по пътя в безцветното утро като сенки, забравени от нощта. В телата им нямаше движение, само нозете се влачеха и вдигаха прах, който начаса се стелеше подире им. На всяка крачка погледът им се откъсваше от земята и очите се вираха в хоризонта — да доловят първите кървави лъчи на слънцето.

Жената яростно хапеше устни. Болеше я, но тъй поне се заставяше да върви, стъпка подир стъпка. Иначе не би могла толкоз мили да влачи крака. От време на време простенваше, но не заплакваше.

— Време е да поспрем. Да отдъхнем пак — каза Ринг.

Тя не отвърна.

Продължиха.

Като възлязоха на хълма, срещу лицата им се изпречи слънцето, пресечено от равния хоризонт като с нож на половина. Долу някъде, под булото от мъгла, която бавно се надигаше от земята, лежеше долина. Виждаха се къщи и ниви, но бяха тъй далеко, че почти се стапяха в мъглата. От комина на най-близката къща се виеше дим.

Рут погледна мъжа до себе си. Слънчевите лъчи багреха бледото му лице в кървавочервено. Но очите му бяха тъй уморени и безжизнени. Стори й се, че се държи с последни усилия, сякаш след миг ще загуби равновесие и ще рухне.

— Дано тук ни огрее за къшей хляб — каза тя.

Той не отговори.

— Ще ни дадат — вместо него рече тя, — ще видиш. Забързано и червено, слънцето се издигна над хоризонта.

През лицето му преплуваха ивици от сиви облаци, подобно дим от запалени дърва. Също тъй неочаквано, както бе изгряло, то се сви на малка огнена топка, от която очите изгарят и повече не могат да гледат.

— Да опитаме все пак — подхвърли Рут.

Ринг я погледна на ярката светлина. Сега я забеляза за пръв път след снощния залез. Лицето й беше по-бледо, страните й — похлътнали.

Без да продума, той закуца надолу. Не се и обърна да види следва ли го тя, или не. Само затътри нозе — провличаше единия крак, после го изхвърляше с все сила напред, после пак...

Беше стигнал къщата, приковал очи в пушека, който се носеше над покрива, когато Рут го застигна.

— Ще вляза да питам. Ти седни и почини, Ринг.

Той отвори уста, нещо да каже, но гърлото му се задави и думите спряха. Погледна къщата: протрит праг, пердета зад стъклата, димящ комин. Позната картина, която му отне чувството на пришелец в чужда страна.

Рут влезе в двора, заобиколи къщата и застана пред кухненската врата. Обърна се и откри, че Ринг също е влязъл в двора и се приближава.

Изад пердето някой ги наблюдаваше.

— Почукай — каза Ринг.

Тя сви пръсти, доближи ги до дъсчената стена и похлопа тъй силно, че я заболя. Извърна глава и погледна Ринг. Той само кимна.

След малко вратата се откряна на една педя и в пролуката се показа женска глава. На средна възраст, с потъмняло лице, тя имаше на челото си дълъг, дълбок белег, сякаш на това място се бе врязало парче от пръснал се някога стъклен буркан.

— Вървете си! — каза им тя.

— Няма да ви преча — отвърна Рут, — само ще ви помоля за някой залък. Един картоф, ако имате, или малко хляб...

— Отде да знам какво търсите тук — каза жената, — не обичам чужди хора да ми се въртят около къщата.

И тя почти затвори вратата. Но след миг процепът се разшири отново и главата ѝ пак се показа.

— Ще нахраня само жената — съгласи се най-после тя, — но на мъжа нищо няма да дам. Така или иначе, нямам достатъчно за двама.

Рут живо се извърна и петите ѝ потънаха в пясъка. Погледна Ринг. Той кимна, че е съгласен. Тя мълчеше, но Ринг ясно видя как на устните ѝ се оформят думи. Пристъпи към нея.

— Да опитаме на друго място — каза Рут.

— Не. Ти влез и хапни. Аз пък ще опитам в другата къща.

Не искаше да влезе без него. Жената отвори вратата и зачака.

Ринг приседна на някаква пейка под едно от дърветата и продума:

— Ей, тук ще почакам. Влез и хапни.

Рут се изкачи бавно по стъпалата и влезе. Жената ѝ показа стол до масата и Рут седна.

На масата пред нея имаше претоплени картофи от миналата вечер и студен сухар. Жената напълни чаша с горещо кафе и я сложи до чинията. Рут се нахвърли, засърба кафето, задържа картофите и хляба, а жената с кафявото лице застана до вратата, откъдето можеше да наблюдава и нея, и Ринг.

На два пъти Рут успя да пхне в пазвата си късове сухар, а накрая скри в джоба си половин картоф. Като откъсваше очи от Ринг, жената я поглеждаше с подозрение.

— Надалече ли? — попита тя.

— Да — отвърна Рут.

— Отдалече?

— Да.

— Кой е този с тебе?

— Мъжът ми — каза Рут.

Жената пак надзърна в двора, после отново стрелна Рут, ала замълча.

Рут се опита да пусне още едно парче картоф в джоба си, но не успя, защото сега жената я наблюдаваше с удвоено внимание.

— Не вярвам, че ти е мъж.

— Ако щете — отвърна Рут, — мъж ми е.

— Как ще ти е мъж, като те кара да скиташ с километри и да просиш хляб?

— Беше болен — бързо рече Рут и се обърна на стола с лице към кафявата жена. — Преди да тръгнем, цели пет седмици лежа на легло.

— А защо не си останахте в къщи, ами сте тръгнали да пътешествате? Да се хване на работа! Или не иска?

Рут се изправи и хлябът падна от ръката ѝ.

— Благодаря за закуската — каза тя. — Отивам си.

— Мен ако питаш — заговори жената, — падне ли ти случай, зарежи го веднага! Като не иска да работи, ти ще си глупачка, ако...

— Той работеше, но се разболя от треска.

— Не ти вярвам. Обзалагам се, че ме лъжеш.

Рут тръгна към вратата, отвори я и излезе на верандата. После спря и се обърна към жената, която ѝ даде хляб.

— Ако е бил болен на легло, както казваш — подхвана пак жената, защо се е вдигнал да бие тоя път? И на всичко отгоре няма с какво да те нахрани.

Рут съгледа Ринг на пейката под дървото. Не искаше да отвърща на жената, но не се стърпя:

— Тръгнали сме да бием тоя път, защото сестра ми писа, че детето ни е умряло. Когато той се разболя, пратих детето на сестра си. Сега отиваме да видим гробчето.

И изтича по стълбата. Като стигна ъгъла на къщата, Ринг стана и я последва към пътя. И двамата мълчаха. Тя не издържа и още веднъж се обърна. Жената ги гледаше през полуотворената врата.

След стотина метра Рут разкопча блузата си и измъкна сухарените късчета. Ринг ги пое, без дума да каже, и ги изяде. Тогава му даде картофа. Той лакомо го ухапа, дъвчеше, преглъщаше и говореше с очи.

Вървяха половин час. Рут първа наруши тишината:

— Каква подла жена! Ако не беше за тия зальци, щях да си ида, нямаше да ѝ близна картофите.

Ринг мълчеше. Стигнаха дъното на долчинката и се заизкачваха по отсрещния хълм. Едва сега той се обади:

— Може би ако знаеше къде отиваме, нямаше да е толкова лоша.

Рут преглътна сълзите си.

— Още колко остава, Ринг?

— Петдесет-шейсет километра.

— Ще стигнем ли утре?

Той поклати глава.

— А вдругиден?

— Не знам.

— Ако бяхме взели влак, довечера сигурно щяхме да сме там — каза тя, неспособна вече да сдържа риданието, което стягаше гърлото и гърдите ѝ.

— Да — отвърна той. — С влака щяхме да стигнем много по-бързо.

Ринг се обърна и погледна извървения път. Нищо не видя. Сведе поглед към земята и захвана да брои стъпките — най-напред с десния, после с левия крак...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.